KERSTGEDACHTEN

Voor de tweede maal in dezen oorlog wordt het „vrede op aarde" door wapengeweld overstemd; voor de tweede maal onderzoeken we in deze tot nadenken beschikte dagen onze gevoelens van geloof en vertrouwen, ons afvragend of de gebeurtenissen van het bijna verstreken jaar ze ongerept hebben gelaten.

In onze vorige kerst-overdenking trachtten we den lezer te doen deelen in onze oprechte overtuiging: dat de vreeselijke verwarring van begrippen en onzuiverheid van gevoelens die de wereld verblinden, niet anders dan tijdelijk konden zijn. Deze gestoorde geestestoestand zou ten slotte tot een reactie ten goede leiden. En het leek ons of zich reeds teekenen van ommekeer vertoonden. — Maar opnieuw beschijnen de kerstlichten een slagveld. Het is zoo begrijpelijk, dat niet alleen de zwakken te twijfelen beginnen, de vraag in zich voelen opkomen of menschelijkheid en naastenliefde nog ooit de overhand zullen behalen. Want lijkt het niet of nog slechts het geweld de wereld regeert? — Toch, voor hen die moedeloos worden is er een gedachte van opwekking en troost. Een gedachte die ongetwijfeld in hen zal opkomen wanneer zij, ernstig en van goeden wil, met zichzelf te rade gaan. — De grootste, verhevenste prediker van vrede en liefde dien de wereld gekend heeft, moest in de handen van het geweld zijn leven laten voor zijn leer. Maar schokte deze overwinning van het onrecht zijn vertrouwen in de juistheid dier leer? Heeft dat feit, hebben de eeuwen welke sindsdien voorbijgegaan zijn, aan de schoonheid en de waarheid ervan het geringste te kort kunnen doen? — Dit zullen zij, die in hun verwachtingen werden teleurgesteld, bedenken, zich afvragend of zijzelf bereid zouden zijn hun leven ten offer te brengen aan hun geloof. — De geschiedenis der menschheid is een onafgebroken strijd tusschen macht en recht, vernietiging en behoud, ontkenning en geloof; zij volgt geen rechte, gestadig stijgende lijn, maar een, die afwisselend daalt en zich verheft. Wanneer de lijn een nedergang toont, behoort ons dat te prikkelen tot grooter krachtsinspanning bij ons trachten naar het goede, aan welks zegepraal wij niet twijfelen mogen omdat het tijdelijk onder ligt. En al gevoelen we ons in de minderheid: het geloof der minderheid is een duurzamer wapen dan dat waarover de meerderheid, het geweld, beschikt, al ware het van 't hardste staal. — Ieder jaar herdenken wij dit, ieder jaar wordt onze zekerheid herboren dat eenmaal de vrede op aarde komen zal. Niet wanneer wij stilzitten en wachten, maar wanneer wij ons in steeds grooter getale aansluiten tot een leger van gelijkgezinden, dat ten laatste het geweld verslaan zal.

Meer dan ooit behooren thans de Kerstdagen ons aan te sporen tot vertrouwen en volhouden. En stemt de tijd er ons weinig toe ze tot een feest te doen zijn, zoo mogen zij dan tot inkeer en overdenken nopen, opdat wij het nieuwe jaar kunnen ingaan met de vaste overtuiging: eenmaal zal het vrede zijn, op aarde en in de harten der menschheid, een vrede die verder reikt dan tot de afsluiting van den gruwelijken oorlog die thans de wereld helaas nog steeds ontzet.

De Aanbidding der Herders

W. BOUGUEREAU (Met toestemming van GOUPIL & Cie.)